

Bir pazar günü Örsan'la Ufuk, ölümle hayat...

Ölümlü bir varlık olduğunu anlamak!

HASAN CEMAL

h.cemal@milliyet.com.tr

Her ölüm kendi acısını getirir. Öyledir. Bir çok ölümden biliyorum o acıyı. Herkes gibi ben de içime işleyen ölüm acıları yaşadım.

Ölümlü birlikte bu hayatın geçiciliği de akla takılır.

Bir varsın, bir yoksun!

Herkes gibi ben de aldım nasibimi bu duygudan...

Ölüm gelir bir gün seni bulur, kaçamazsın.

Ama bunu hissetmek, kabullenmek ya da içine sindirmek öyle kolay değildir yaşamın rengarenkliği içinde...

"Sen de bir gün bir başka dünyaya göç edeceksin!" düşüncesinin ucu sip-sivri bir ok gibi yüreğime ne zaman saplandığını anımsıyorum.

Örsan Öymen öldüğünde.

49 yaşındaydı.

Benden altı yaş büyüktü. Ajans muhabiri olarak gerçek gazeteciliğe adım atarken elimden tutmuştu.

Birlikte Çin'e gitmiştik 1979'da. Mao'nun Dörtlül Çetesi'nden kurtulup, Cüce Deng'le kapitalizme açılmaya başladığı bir dönemde Çin'i tam kırk gün boyunca dolaşmıştık.

O günleri hiç unutmadım.

Gazeteciliğin nasıl bir şenlik oldu-

ğunu, hayatın ne kadar güzel yaşanabileceğini o otuz yıl önceki Çin seyahatinde biraz daha iyi anlamıştım.

Ve bir sabah vakti telefon geldi Altan Öymen'den, "Biraderi kaybettik kalp krizinden" diye...

İçim yanımtı.

1979'un eylül ayı.

Uçağımız sabah vakti Pekin'e doğru alçalıyor. Moskova Havalimanı'nda uzun saatler beklerken votkayla havayın her çeşidini tatmışız.

Örsan uyuyor.

Uçağın penceresinden baka baka notlar alırken, Örsan'ın cigaralı sesi bir kahkahayla patlıyor ve ben sanki bir kabahat işlerken yakayı ele veriyorum:

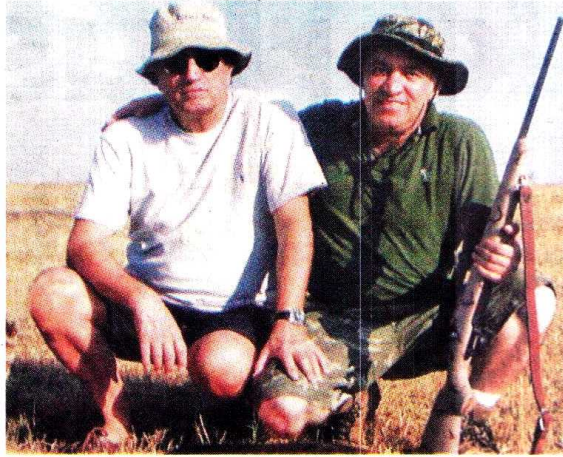
"Ula Haso atlatırsen beni?"

Örsan da beni atlatmıştı 1987'de, hiç beklenmedik bir anda, bir başka diyara göç ederek, ve 'ölüm duygusu'nu bana hayatımda ilk defa hissettirerek...

Örsan 49 yaşında öldü.

Sevgili Ufuk da 50 yaşında.

İkisi de çok iyi gazeteci idi. İkisi de fırlamaydı. İkisi de hayatı çok sevdi ve hızlı yaşadı. Belki de hayat her ikisinin

Ufuk Güldemir'le Teksas'ta av... (Fotoğraf: Gaya Güldemir)

de hızına yetişemedi.

Bellek çok acımasız.

Derinliklerinden neyin, ne zaman, nasıl çıkacağı hiç bilinmiyor.

Ufuk Güldemir'in "Gecenin Yüreği" isimli kitabının(*) sayfaları arasında dolaşırken, hatıralar beni yine bir dipsiz kuyu gibi içine çekmeye başladı.

Teksas'ta Av!

2006'nın eylül ayı.

Ufuk, Gaya ve ben...

Güneş doğuyor. Gökle yeryüzünün kucaklaştığı yer yangın yeri, harikulade bir manzara. Sabahın ilk ışıklarıyla çıkan hafif rüzgarda, uçsuz bucaksız Teksas'ın ot kokularını içimize çekiyoruz.

Ufuk'a soruyorum:

"Doktor sana, 'Kanser bu, üç dört aylık ömrün kaldı' dediği zaman neler hissettin?.."

Ufuk'la göz göze geliyoruz.

Bir acı kıvnlıyor yüzünde.

"Bu gazeteci milleti ne tuhaf, ne acımasız! İşte sormadan durmadı" diye düşündüğünden eminim Ufuk'un...

Ama hayret, hazırlıklı.

"Senin söyleyeceğin bir lafın kalmıyor" diye başlıyor anlatmaya ölümü...

Bakışlarını kaçınıyorum Ufuk'tan. Sevgili Gaya yutkunuyor, başını önüne eğiyor. Ağaçların arasında bir ateş topu, kızıl bir portakal. Üçümüz birlikte Teksas'ta güneşi batırıyoruz.

Ufuk anlatıyor:

"Doktor sana o

tebliği yaptığında, sanki bütün hayatın bir anda gözünün önünden gelip geçiyor. Çok ağır Hasan abi, çok ağır. Bir çok insan ne zaman öleceğini bilmiyor. O anda ben öğreniyorum, birkaç ayım kalmış... Ben bir adım öndeyim. Ne kadar şanslıyım, artık ne zaman öleceğimi biliyorum! Elinde değil, insan iyi tarafını görmek istiyor. Bir kaç ayın kaldı deyince, işte o an bir eşik atlıyorsun. Ölümlü bir varlık olduğunu anlıyorsun."

Ölümlü bir varlık olduğunu anlamak... Ben bunu ilk kez Örsan'ın ölümüyle iliklerime kadar hissetmişim.

Ve hayatı daha çok sevmiştim.

İyi pazarlar!

*Ufuk Güldemir, Gecenin Yüreği, Bir Gazetecinin Av Anıları, Boyut Yayın Grubu.